

1821 - 2011:190 χρόνια μετά η Επανάσταση συνεχίζεται...

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 24 Μαρτίου 2011 22:45 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

 Share Tweet Email Share

Ιωάννης Σ. Θεοδωράτος

Δημοσιογράφος – Αμυντικός Αναλυτής

Πέρασαν 190 χρόνια από τότε που οι Έλληνες αποφάσισαν να λάβουν τα όπλα και να διεκδικήσουν μόνοι τους, ενάντια σε κάθε πρόβλεψη και πολιτική ρεαλισμού, την ελευθερία τους. **Σήμερα δύο αιώνες σχεδόν μετά από την «ελληνική τρέλα» τα περισσότερα από τα ζητούμενα της Επανάστασης περιμένουν να δικαιωθούν.**

Για μας τους «νεοέλληνες» η υπόθεση της εξέγερσης κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας συνεχίζει να αντιμετωπίζεται με τις γνωστές ιδεοληπτικές προκαταλήψεις, καθότι ως κοινωνία έχουμε αποφασίσει (συνειδητά ή μη) να μην ασχολούμαστε με το – απολύτως απαραίτητο για την επιβίωσή μας – ιστορικό παρελθόν.

Έτσι επιτρέψαμε στους «σύγχρονους Γότθους» να επιχειρήσουν την εκ νέου συγγραφή μέχρι και παραχάραξη του ιστορικού παρελθόντος, ωθούμενοι από κίνητρα που περισσότερο σχετίζονται με την ικανοποίηση μιας νέο-φαναριώτικης οσφυοκαμπτικής λογικής προσέγγισης με την «αλήθεια του άλλου», όπου στην προκειμένη περίπτωση είναι η τουρκική ιστοριογραφία.

Εκείνοι οι γνωστοί-άγνωστοι, επώνυμοι και ανώνυμοι ήρωες που έθεσαν τη ζωή και τις οικογένειές τους σε κίνδυνο, πολέμησαν, τραυματίστηκαν και πολλοί από εκείνους σκοτώθηκαν, γιατί πίστευαν ότι είναι προτιμότερο να ρισκάρεις να πεθάνεις στην μάχη, παρά να ζεις στην εξαθλίωση κάτω από το ανελήητο σκήπτρο μιας αδιάφορης ξένης εξουσίας. Όμως για να επιλέξεις συνειδητά το «ελευθερία ή θάνατος» πρέπει προηγουμένως να έχεις ξεκαθαρίσει μέσα σου, ποιος και τι είσαι. Οι Έλληνες του 1821 δεν αποτελούν παρθενογεννήματα μιας ιδεολογικής τάσης που εκδηλώθηκε με την Γαλλική Επανάσταση η οποία έφερε την έννοια έθνος στο ιστορικό προσκήνιο. Οι πρόγονοί μας πίστευαν ότι αποτελούσαν μέρος μιας ολότητας, την οποία αποκαλούσαν με σεβασμό «γένος» και θεωρούσαν ότι το κέντρο της Ρωμοσύνης ήταν η Κωνσταντινούπολη. Γι' αυτό ήταν σύνηθες φαινόμενο σε γάμους, σε βαπτίσεις και σε κάθε κοινωνική εκδήλωση, σε χωριά και πόλεις να εύχονται μεταξύ τους: «και του χρόνου στην Πόλη!». Η έννοια Έλληνας, παρότι είχε κακοποιηθεί στο παρελθόν, συνέχιζε να αποτελεί την προμετωπίδα του γένους. **Όπως οι αρχαίοι πρόγονοί τους θεωρούσαν εαυτούς ως Αχαιοί, Ίωνες, Δωριείς και Αιολείς, αλλά όταν κινδύνευε η κοινή ελευθερία προέβαλλαν δυναμικά το συνδεδεκό κρίκο «Ελλην», έτσι και εκείνοι που ήλπιζαν να δουν να κυματίζει ο δικέφαλος αετός των Παλαιολόγων στις επάλξεις των τειχών της βασιλεύουσας, αισθάνονταν ότι τηρούσαν την ίδια ακριβώς παρακαταθήκη.**

Δεν είχαν ανάγκη κανέναν πεφωτισμένο Έλληνα ή φιλέλληνα του εξωτερικού για να τους εξηγήσει τι είναι με πολιτικούς όρους, γιατί αδιάλειπτα επί 368 έτη πολεμούσαν τον κατακτητή ως πιστοί στρατιώτες του μαρμαρωμένου βασιλιά, την μεταφυσική έλευση του οποίου εύχονταν και ήλπιζαν.

Πολεμούσαν στο πλευρό των Βενετών, των Γάλλων, των Ισπανών, των Αυστριακών, των Ρώσων, που τους χρησιμοποιούσαν «ξεδιάντροπα» προκειμένου να προωθήσουν τα δικά τους σχέδια, υπογράφοντας επικερδείς συνθήκες πάνω στα πτώματα αμέτρητων χιλιάδων πολεμιστών και γυναικοπαίδων που εξοντώθηκαν από τον μουσουλμάνο κατακτητή. **Όταν έπεσε η Κων/πολη «το καύχημα των Ελλήνων» κανείς δεν κατάφερε τους «Ρωμαίους» που μιλούσαν ελληνικά, αισθάνονταν και σκέπτονταν ελληνικά να ξεχάσουν ποιοί είναι. Αυτοί όμως που προσπαθούν να το κάνουν σήμερα κυκλοφορούν δίπλα μας, είναι καθηγητές, δημοσιογράφοι, πολιτικοί, οι οποίοι δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης αν δεν υπήρχαν εκείνοι οι απελπισμένοι Έλληνες...**

Υπογράφω αυτό το σχόλιο γιατί πιστεύω από τα βάθη της ψυχής μου ότι **η Επανάσταση που ξεκίνησε το 1821 δεν έχει τελειώσει**. Ότι άρχισε στην Μολδοβλαχία και στην Πελοπόννησο, στα νησιά του Αιγαίου και επεκτάθηκε όπου μπορούσε να σηκωθεί καριοφίλι ή σπαθί, να αρμενίσει άλμπουρο και να ηχήσει κανόνι, δεν ολοκλήρωσε τον κύκλο του. Όσο υπάρχουν σήμερα ραγιάδες στο πνεύμα που πιστεύουν ότι με το να διαγράψουν το παρελθόν μας, θα χαροποιήσουν τους «προστάτες μας» και θα ξεχάσουμε ότι πριν 190 χρόνια πολεμούσαμε για την πίστη και τον κοιμισμένο αυτοκράτορά μας, οι σημαίες δεν πρέπει να υποστυλωθούν. Κάθε φορά που ο λαός μας θα βγαίνει στους δρόμους για να φωνάξει για την ελευθερία και το δίκαιο, όχι γιατί πιστεύει στα σημερινά κόμματα – ελεεινά απομεινάρια της πολιτικής των τριών προστάτιδων δυνάμεων – αλλά γιατί με αυτόν τον τρόπο θα δηλώνει την οργή του για την προσπάθεια συνέχισης της χειραγώγησης από τους ίδιους διαχρονικούς πάτρωνες, οι φωνές των οπλαρχηγών θα ακούγονται. **Κι όσο τα τουρκικά πλοία και αεροπλάνα θα εισβάλλουν στο Αιγαίο, καμιά «στρατηγική ψυχραιμία» δεν θα μπορεί να κρατήσει τον θυμό που βράζει μέσα στα στήθη εκείνων που οι προπάπποι τους δεν «κίότσαν» από το μέγεθος της δύναμης του Οθωμανού δυνάστη.**

Η Επανάσταση θα έχει κλείσει τον κύκλο της και οι ψυχές των νεκρών θα αναπαυθούν οριστικά, όταν το γένος θα αγαλιάσει με το χαρμόσυνο μήνυμα της επιστροφής της Κων/πολης. Όταν ο λαός δεν θα είναι υπόδουλος στα δάνεια των διεθνών τοκογλύφων και η χώρα θα έχει απαλλαγεί από τη ραγιάδικη νοοτροπία. Το λάβαρο θα υποστυλωθεί όταν θα υπάρξει σύνταγμα που δεν θα διαιωνίζει την ολιγαρχία, αλλά θα υπερασπίζει τα εθνικά συμφέροντα, θα τηρούνται οι νόμοι και οι διεφθαρμένοι δεν θα έχουν καμιά θέση στην πατρίδα. Οι πολιτικοί και οι πολίτες θα μάθουν να λειτουργούν στην έννοια του Εμείς και όχι του Εγώ. Όταν ότι ξεκίνησε να δημιουργήσει ο Καποδίστριας θα ξαναβρεί τον δρόμο του, από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια θα αποφοιτούν πεπαιδευμένοι πολίτες.

Τότε όλοι μας θα είμαστε περήφανοι που δημιουργήσαμε το κράτος που ονειρεύτηκαν οι προπάτορές μας, θα το προστατεύουμε γιατί θα το νοιώθουμε επιτέλους «δικό μας», Ελληνικό. Εκείνη την ημέρα η Ελλάδα θα ανήκει πραγματικά στους Έλληνες...

Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Στρατοί και Τακτικές*,

τ.12, σελ.4, Μάρτιος 2011, Αιγίς Εκδοτική.

[Πηγή](#)